

Sygnatura akt VI Ka 846/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **24 listopada 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Mierz

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Jolanty Mandziej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2015 r.

sprawy **D. K.** ur. (...) w P.

syna J. i M.

oskarżonego z art. 224§1 kk, art. 222§1 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 226§1 kk, art. 222§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 czerwca 2015 r. sygnatura akt IX K 1443/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk,

1. uchyła zaskarżony wyrok w punkcie 8 i sprawę oskarżonego D. K. o zarzucony mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czyn z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania,
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

Sygn. akt VI Ka 846/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 24 listopada 2015 roku

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 17 czerwca 2015 roku (sygn. akt IX K 1443/15) w części w której sąd ten uniewinnił oskarżonego D. K. od popełnienia zarzuconego mu przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i art. 222 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., apelację wywiódł prokurator. Wniesiony przez oskarżyciela publicznego środek odwoławczy okazał się trafny, przez co spowodować musiał uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, powodem wydania przez Sąd Rejonowy wyroku uniewinniającego oskarżonego od zarzuconego mu czynu z art. **224 § 2 k.k.** i art. 222 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. (błędnie w części wstępnej zaskarżonego wyroku sąd wskazał, iż zarzucono oskarżonemu czyn z art. **224 § 1 k.k.** i art. 222 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.) pozostawało przyjęcie poglądu, iż nie można przypisać oskarżonemu przestępstwa zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia ponieważ nie stosował on przemocy wobec funkcjonariusza publicznego, przez co zachowanie jego zgodnie z przyjętym przez Sąd Rejonowy poglądem, nie wyczerpywało znamion zarzuconego

mu przestępstwa. O ile pogląd ten trafny pozostaje w odniesieniu do przepisu art. 222 § 1 k.k. ujętego w kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu, o tyle nie można przyjąć, że stosowanie przemocy wobec osoby innej niż funkcjonariusz publiczny wyklucza możliwość uznania winy oskarżonego w zakresie w jakim czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 224 § 1 lub 2 k.k.. Przepisy te nie wymagają bowiem, by przemoc stanowiąca znamię przestępstwa z art. 224 k.k. stosowana była wobec funkcjonariusza publicznego. Znamiona przestępstwa z art. 224 § 1 k.k. lub art. 224 § 2 k.k. wyczerpuje zatem, przy spełnieniu pozostałych przesłanek określonych w tym przepisie, każda przemoc stosowana zarówno wobec funkcjonariusza publicznego (wówczas czyn taki wyczerpuje również znamiona przestępstwa z art. 222 § 1 k.k.), jak i innej osoby, a nawet rzeczy. Przepisy art. 224 § 1 i 2 k.k. nie wymagają bowiem, by przemoc stanowiąca znamię przestępstwa w nich typizowanego stosowana była wobec funkcjonariusza publicznego. Pogląd taki wyrażany jest także zarówno w doktrynie prawa karnego, jak i orzecznictwie sądów. Przykładem tego jest choćby wyrok Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 6 września 2013 r. (II Ka 379/13, LEX nr 1717947) w którym sąd ten trafnie konstatawał, iż przemoc, o której mowa w przepisie art. 224 § 2 k.k. może być skierowana nie tylko przeciwko osobie reprezentującej dany organ, lecz może mieć także charakter pośredni, tzn. może być nakierowana na osobę funkcjonariusza, bądź na inną osobę. Może być ukierunkowana także na przedmiot, ponieważ przepis nie wymaga, by była to przemoc wobec osoby. Słusznie zatem Sąd Rejonowy na etapie sporządzania uzasadnienia dostrzegł nietrafność poglądu przyjętego za podstawę orzeczenia uniewinniającego oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu w punkcie I aktu oskarżenia przestępstwa.

Z powodów wyżej wskazanych wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części należało uchylić i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania. Ponownie rozpoznając sprawę będzie sąd musiał powtórzyć postępowanie dowodowe w całości dowodów, które odnoszą się do przestępstwa zarzuconego oskarżonemu w punkcie 1 aktu oskarżenia. Odrębną natomiast kwestią pozostaje prawidłowość wskazanej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu w tym punkcie. Niezależnie od wspomnianej już kwestii braku możliwości zakwalifikowania czynu oskarżonego jako przestępstwa z art. 222 § 1 k.k., konieczne pozostaje wyjaśnienie w ponownym postępowaniu, również poprzez przesłuchanie na tę okoliczność funkcjonariuszy straży miejskiej, jaką z prawnego punktu widzenia prawną czynnością służbową strażników miejskich pełniących obowiązki służbowe pozostawało wskazane w zarzucie „umieszczenie ujętego mężczyzny w pojeździe służbowym”. Pamiętać bowiem trzeba, że warunkiem przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 224 § 2 k.k. pozostaje działanie w celu zmuszenia do zaniechania prawnej czynności służbowej. O ile zgodzić się trzeba z tymi poglądami orzecznictwa i doktryny wedle których merytoryczna trafność czynności służbowej w związku z którą dochodzi do działania opisanego w art. 224 § 2 k.k. nie może posiadać znaczenia dla ustalenia, czy doszło do popełnienia przestępstwa penalizowanego w tym przepisie, o tyle użyte w nim sformułowanie „prawna czynność służbowa” oznaczać może tylko czynność leżącą formalnie w granicach kompetencji danego funkcjonariusza. Czynnością służbową jest każda czynność, która należy do właściwości danego organu, w imieniu którego działa funkcjonariusz publiczny, należąca do jego kompetencji (R.A. Stefański, Prawo karne..., s. 325-326; A. Barczak-Oplustil, [w:] Zoll, Kodeks karny, t. II, 2013, s. 1106). Jest to czynność wchodząca w zakres uprawnień konkretnego funkcjonariusza, a pozbawiona jest tego przymiotu czynność nie należąca do kompetencji danego funkcjonariusza. "Kwestia formalnych uprawnień urzędnika, objętych przepisem art. 224 § 2 k.k. - jak słusznie zauważa SN nie może podlegać dowolnej ocenie osoby dotkniętej czynnością urzędnika, jednakże wymieniony przepis chroni wyłącznie te czynności, które są wykonywane w granicach kompetencji" (podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 1946 r., K 829/46, OSNKW 1947, Nr 1, poz. 28). Dla oceny tej nie ma znaczenia, czy istniały podstawy faktyczne w konkretnej sprawie do podjęcia określonej czynności, nieistotna jest też merytoryczna zasadność czynności. Okoliczność powyższa nie posiada natomiast wpływu na ocenę, czy dopuścił się oskarżony popełnienia pozostałych dwóch przestępstw przypisanych jego osobie aktem oskarżenia. Czyny te popełnione zostały bez wątpliwości podczas i w związku z pełnieniem przez funkcjonariuszy straży miejskiej obowiązków służbowych, w trakcie prawnie uzasadnionej interwencji.